

Obra gran amb lletra petita

Pere Calders

No he tingut el goig de conèixer personalment en Salvador Espriu, i potser m'ha impedit d'intentar-ho la fama que té el nostre gran poeta d'home una mica introvertit, poc amant de visites que ell mateix no desitgi molt. En tot cas, a mi com a molts em passava que en tenia prou amb la companyia de la seva obra extraordinària.

Però vet aquí que ara, gràcies a l'Espinàs i a TV3, l'he "conegut" en directe, i ha estat un des-

cobriment que m'ha guanyat el cor, en la mateixa mesura que ja em tenia guanyat l'esperit. La modestia de l'Espriu es veia tan autèntica que arribava a mostrar una mena d'angoixa en haver de parlar d'ell o de la seva obra. Es referí a la seva poesia (forçat per les preguntes de l'entrevistador) com a una escriptura de ratlles curtes, i desviava la conversa. Va expressar repetidament un rebuig pel transcendentalisme (una actitud amb la qual em sento plenament identificat), i, de tant en tant, l'hi sortia a flor una finíssima ironia i un sentit de l'humor d'aquells que ens fan tanta falta. Però sempre buscant un segon pla, com si el protagonisme el fes sentir incòmode.

De cop i volta, l'Espinàs va donar un hàbil tombant al diàleg i centrà l'interès en la curiosíssima cal·ligrafia de l'Espriu: va preguntar-li si encara feia aquella lletra tan diminuta, de caràcters separats com els d'impremta. "Com aquesta, veuen?", digué l'Espinàs, tot demanant a la càmera

que ensenyés als telespectadors un text original de l'escriptor.

A l'Espriu va il·luminar-se-li la cara. "Sí, sí... Encara la faig", respongué. "I més petita i tot. Sempre porto un llapis de punta fina. Té paper, vostè?" I l'Espinàs va allargar-li un foli blanc. Aleshores l'Espriu, que no havia volgut presumir de cap de les seves virtuts cabdals, va fer una demostració davant del públic invisible de la seva traça de miniaturista. N'estava orgullósíssim... Va alçar el full perquè la càmera el captés ben bé. Afegí que amb un bolígraf adequat, encara podria perfilar-ho més.

Afegit a tota la resta, això em va agradar de veres. Potser (o sobretot) perquè ens cal amb urgència la desintoxicació per salvar-nos de les obres menudes, insignificants, escrites amb lletra grossa i la pretensió d'arbre tapador de boscos. I no em refereixo tan sols a la literatura, sinó a uns quants aspectes de la nostra vida nacional.